

SEVERSKÝ TRILER
NOVEJ KRÁĽOVNEJ ŠVÉDSKEJ KRIMI

LINA BENGTSDOTTER

Annabelle

Staré rany sa otvárajú...
a desivé tajomstvá
vypĺávajú na povrch.

LINA BENGTSDOTTER

Annabelle

Staré rany sa otvárajú...
a desivé tajomstvá
vyplávajú na povrch.

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

LINA BENGTSDOTTER
Annabelle

Vydala Grada Slovakia, s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 16. publikáciu

Z českého prekladu *Na okraji*, ktorý preložila Lucie Podhorná
zo švédskeho originálu *Annabelle* vydaného vydavateľstvom Forum v roku 2017,
preložila do slovenčiny Jana Boberová.
Jazyková redakcia Matúš Stanislav Babčan
Návrh a spracovanie obálky Martina Charvátová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2019
Počet strán 320
Vytlačil Finidr, s.r.o., Český Těšín
Copyright © Lina Bengtsson, 2017
Cover illustration © Shutterstock.com
Published by agreement with Salomonsson Agency.

Slovak edition © Grada Slovakia, s.r.o., 2019
Translation © Jana Boberová, 2019

ISBN 978-80-8090-048-9 (ePub)
ISBN 978-80-8090-047-2 (pdf)
ISBN 978-80-8090-046-5 (print)

Mojim dcéram Ebbe, Edit a Ingrid.

*Prúd rokov odvtedy uplynul:
v prímorskom kráľovstve hmly
ste možno poznali dievčinu
pod menom Annabel Lee,
ktorá mala túžbu jedinú...
aby sme za láskou šli.*

ANNABEL-LEE, EDGAR ALLAN POE

Tej noci

Lúky prikryla hmla a v priekope pri poľnej ceste vyhrávali cvrčky. Okolo nej sa potácala dievčina. Medzi nohami ju páliło, vytekala z nej akási tekutina. Vravela si, že by mala plakať, no žiadne slzy neprichádzali.

Koľko je hodín? Jedenásť? Dvanásť? Z kabelky vylovila telefón. O chvíľu bude pol jednej. Mama sa zblázni. Odchytí si ju hneď vo dverách, schmatne ju za ramená a s krikom ňou zatrasie, kde bola tak dlho. Potom si všimne rany, krv, roztrhané šaty. Ako jej to len vysvetlí? Bola taká ponorená do svojich myšlienok, že si osobu pred sebou nevšimla, kým ich od seba nedelilo len zopár metrov. Najskôr vykrikla, ale keď zbadala známu tvár, s úľavou si vydýchla.

„To si ty?“ zamrmlala. „Na smrť som sa vydesila.“

Bol začiatok júna a v noci sa nikdy poriadne nezotmel. Frederik Roos sedel v aute a pozeral na zahmlené lúky. Vedel, že tadiaľ vedie Annabellina skratka, že si vo vysokej tráve vyšliapala vlastné cestičky. Nora jej, samozrejme, zakázala tadiaľ v noci chodiť, on však vedel, že ju Annabelle nepočúva, a rozumel jej. Nora bola na neskoré príchody ako pes a každá minúta navyše sa hodila. Frederik dúfal, že Annabelle sa každú chvíľu objaví a v poli zbadá modré šaty z tenkej látky, ktoré chýbali v Norinej skrini. Nora urobila príšernú scénu, keď to zistila. Frederik sa na chvíľu zamyslel nad svojou ženou, nad jej búrlivým temperamentom a strachom. Vždy bola labilná a úzkostlivá. Keď sa zoznámili, skoro ho až fascinovalo, ako pri každej obyčajnej udalosti dokázala vymyslieť priam hororový scenár. S postupom času ho to však fascinovať prestalo a jej povaha ho začínala dráždiť. Teraz sedel v aute, znova vyslaný Norou, aby Annabelle vyzdvihol a priviezol domov. Cítil, že už to dlho nevydrží.

Nemôžeme deti ochrániť pred všetkým, hovoril stále, aj keď vedel, že nič nedokáže Noru rozčúliť viac. To, že deti nemôžeme ochrániť pred všetkým, predsa neznamená, že by sme ich nemali chrániť pred tým, pred čím ich ochrániť dokážeme. Jediným problémom bolo, že mali odlišné názory na to, kde je tá hranica. Frederik by Annabelle dovolil, aby z návštev u priateľov chodila domov sama, pokojne aj uprostred noci. Nepáčilo sa mu ani to, že im Annabelle pri každej zmene plánu musí telefonovať, kde je. On si počas svojho dospievania chodil, kam sa mu zachcelo. Zbláznil by sa, keby ho niekto kontroloval tak, ako Nora kontroluje Annabelle. Nečudo, že sa Annabelle začala Noriným pravidlám vzpierať. *Problémom nie je Annabellina*

prílišná voľnosť, ale Norina posadnutosť kontrolovať ju, pomyslel si Frederik.

Budova bývalého obchodu stála na druhej strane mestečka. Dom bol prázdny už desiatky rokov a miestna mládež ho využívala na svoje večierky. Frederik vedel, že si veľa miestnych praje, aby sa tá barabizňa zbúrala. On sám podpísal jednu z petícií, ale skôr len tak, pre formu. Vedel, že jediným dôsledkom demolácie by bolo, že by sa mládež chodila baviť inde, najskôr niekde ďalej od centra.

Zaparkoval pred hlavným vchodom. V jedinom zasklenom okne už celú večnosť viseli zažltnuté plagáty. Tlmené basy doliehali až k nemu do auta. Zdvihol telefón, aby zavolał Nore a spýtal sa, či Annabelle medzitým neprišla domov. Vôbec nemal chuť chodiť na párty pre tíndžerov, pokiaľ to nebude nevyhnutné. Práve vo chvíli, keď chcel vyťukať Norino číslo, mu zavolała. Je už na mieste?

„Práve som prišiel.“

„Je tam?“

„Ešte som len vystúpil z auta.“

„Tak bež predsa dovnútra!“

„Veď už idem.“

Zarastené záhony pozdĺž steny boli plné plechoviek od piva, cigaretových ohorkov a fliaš. Frederik prešiel hlavným vchodom a vstúpil do veľkej miestnosti, kde kedysi býval obchod. Do nosa mu udrel zápach opustenej budovy. Na chvíľu sa zastavil a prezeral si špinavú podlahu, pult so starou pokladňou a dlhé prázdne police na stenách. Hudba mu dunela nad hlavou. Pristúpil k dverám, ktoré – ako vedel – viedli do bytu nad obchodom. Zamknuté. Znova vyšiel von, obišiel budovu a zamieril k druhému vchodu. Na verande spal nejaký chlapec s rukou v nohaviciach. Frederik ho musel prekročiť, aby sa dostal k vstupným dverám.

Na chodbe zachytil sladkastú vôňu. Vydal sa po dlhom točitom schodisku hore, odkiaľ sa šírila hudba.

*Teplé šaty, husia koža,
len šialenca vidieť možno...
Osemsto stupňov,
pokojne mi ver, pokojne mi ver.*

Frederik skĺzol pohľadom dole práve včas, aby zistil, že ďalší schod chýba. *Raz sa tu niekto prizabije*, pomyslel si a niekoľkými poslednými krokmi vyšiel na poschodie.

V kuchyni za stolom z tmavého dreva, na ktorom sa všíli popolníky, fľaše, plechovky a balíčky tabaku, sedeli dvaja chlapci. Jeden z nich držal v ruke malý nôž, ktorý prudkými pohybmi vrážal do dosky stola. Ich tváre boli Frederikovi povedomé, mená si však nedokázal vybaviť. Určite boli o niečo starší než Annabelle, inak by ich poznal. Ani jeden si ho nevšimol, kým nestál priamo pred nimi.

„Zdravíčko!“ zakričal ten, čo bodal nožom do stola.

Frederik si vzápätí uvedomil, že je to syn majiteľa továrne na výrobu preglejok. Svante Linder.

„Poď si s nami vypiť!“ zavolať. „No netvár sa tak smutne,“ dodal, „máme tu hustú žúrku. Ostatní už vytuhli, ale my budeme šliapať až do rána.“

„Už je ráno, Svante,“ zasmial sa chlapec vedľa neho. Prstami zaklopal na špinavý obrus. „Zdá sa mi, že slnko vôbec nezapadlo, kurva.“

„Je tu Annabelle?“ opýtal sa Frederik.

„Annabelle?“ obaja mládenci si vymenili pohľady.

„Annabelle,“ zopakoval Frederik.

Svante sa prežúvajúc tabak zaškeril a vyhlásil, že vedel, že Annabelle je na starších, ale že to nemusí tak preháňať. „Veď by si, doriti, mohol byť jej foter.“

„Ja som jej foter,“ odsekol Frederik. Pristúpil bližšie k stolu a zrazu ucítil, že by tomu vyškerenému drzákovi s chuťou jednu vrazil.

Mladíci naňho pozerali.

„No, dopekla, tak to ma podrž,“ prehlásil Svante. „Tak ty si fakt jej foter.“ Prисunul k stolu voľnú stoličku a dodal, že sa *fakt akože veľmi ospravedlňuje*. Nemyslel tým... nechcel povedať... skrátka ho len nespoznal. Majú niečo vypité. „A v takom teple človeku poriadne vyschne v krku. Nalej mu niečo na pitie, Jonas,“ kývol Svante na chlapca, ktorý sedel oproti nemu. „Choď mu namiešať niečo poriadne silné. Tak zdvihni už predsa zadok Jonas!“

„Nechcem nič,“ odmietol Frederik. „Chcem len vedieť, kde je moja dcéra. Videli ste ju?“

„Bolo tu plno ľudí,“ zamyslel sa Svante. „Áno, bola to celkom divočina. Začalo sa to už o siedmej, preto už všetci vytuhli. Ale hej, bola tu, len myslím, že už odišla. Zopár ľudí tu ešte zostalo,“ ukázal na strop. „Na vašom mieste sa tu poobzerám! Je tu niekoľko poschodí!“ zavolať za Frederikom, ktorý vykročil ku schodom. „Prehľadajte to tu všade, ľudia si ľahnú, kde to na nich práve príde.“

Čím vyššie Frederik išiel, tým hlasnejšie hudba hrala. Na ďalšom poschodí bola priestranná chodba. Pri stene stálo akvárium. Podišiel bližšie a všimol si, že vo vode plnej ohorkov pláva korytnačka. *Čo je to za ľudí, že hádžu cigarety do akvária?* pomyslel si.

Vedľa chodby sa nachádzala obývačka a v nej pohovky s deravými plyšovými poťahmi zelenej farby. Na jednej z nich ležalo dievča s rozstrapatenými vlasmi. Frederik sa najskôr domnieval, že spí, ale keď podišiel bližšie, všimol si, že má úplne vytreštené oči.

„Je ti dobre?“ opýtal sa.

„Úplne skvelo,“ zašepkala, „ďakujem za opýtanie.“ Zrazu sa rozosmiala a začala mávať rukami. Frederik si pomyslel, že okrem

alkoholu má v sebe aj niečo iné a že by možno mal zistiť, ako sa volá, a zaviesť ju domov. Rozhodol sa, že to urobí hneď, ako nájde Annabelle.

Zdochneme tu, zima ako blázon.

Úbohé deti, hrejú sa mrazom.

Rádio stálo vo vedľajšej miestnosti. Hudba bola taká hlasná, že to trhalo uši. Frederikovi chvíľu trvalo, kým našiel koliesko hlasitosti, aby ju mohol stíšiť. Potom prechádzal ďalej po dome a postupne otváral všetky dvere, ale vo zvyšných izbách na poschodí nebol nikto. Vošiel do predsieni, odkiaľ viedlo hore ďalšie schodisko. *Aká veľká je vlastne táto barabizňa?* pomyslel si. Čo nemá konca? Hore sa nachádzalo dvojito dverí. Tie vľavo boli zamknuté, ale keď Frederik stlačil kľučku tých napravo, otvorili sa.

Okno v izbe bolo otvorené a vo vetre povievala špinavá záclona. V strede izby stála posteľ a na nej sa pod dekou niečo rytmicky pohybovalo.

„Annabelle?!“ zvolal Frederik. „Si to ty?“

„Doriti!“ pri nohách postele vykúkal spod deky nejaký mladík. „Vypadni!“ vykrikol. „Si úchyl alebo čo? Vypadni!“

„Hľadám svoju dcéru. Iba som sa chcel opýtať, či tu je Annabelle.“ Frederik pozorne sledoval, ako bude mladík na dcérino meno reagovať.

„Nie. Nemám tušenie, kde je.“

„A koho máš teda pod tou dekou?“

„Rebecku,“ odpovedal mladík. „Ukáž sa mu.“

„To som ja,“ vykukla Rebecka. „Neviem, kde je Annabelle. Vravela, že už ide domov.“

„Myslel som si, že išla k tebe,“ odpovedal Frederik. „Nora mi tvrdila, že u vás budete pozeráť film.“

„To sme aj chceli,“ potvrdila Rebecka, „ale potom sa nám zmenili plány.“

„Kedy odišla?“

„To fakt neviem. Annabelle... bola... úplne na mol. Prepáčte!“ zvolala, keď Frederik vyšiel z izby. „Mala som ju odprevadiť domov, ale...“

„Nie je tam, čo?“ zrazu sa za ním objavil Svante.

„Nie. Rebecka mi to práve povedala.“

„Tá to teda určite vie.“

„Čo je za tými dverami?“ ukázal Frederik.

„Tam nie je, to je tutovka.“

„Ako si tým môžeš byť taký istý?“

„To preto,“ vysvetlil Svante, „že kľúč od nich mám iba ja.“

„V tom prípade ich môžeš odomknúť.“

„Ja by som fakt rád. Ibaže som ho stratil. Včera mi niekde vypadol. Preto som si taký istý, že tam nikto nie je. Pozrite, chcete pomôcť s hľadaním? Máme tam dole moped, šliape ako švajčiarske hodinky, môžeme hneď vyraziť a...“

Frederik sa Svantemu zadíval do veľkých očí. Bolo na nich niečo zvláštne. Pomyslel si, že toto nie je typ človeka, od ktorého by chcel, aby sa vydal Annabelle hľadať. V Svanteho súčasnom stave by to mohlo dokonca znamenať ohrozenie verejnosti.

„No jasné, že vám pomôžeme hľadať,“ pokračoval Svante, „veď predsa... no... ako počul som, že nesmie byť vonku veľmi dlho a...“

Frederik pozrel do jeho mladej tváre a pomyslel si, že to, čo počul v meste, je pravda – tento syn továrnikára je nesympatický hajzlík.

Keď sa Frederik vrátil do auta, mal už tri zmeškané hovory od Nory. Zavolať jej späť v nádeji, že mu chce len oznámiť, že Annabelle je už doma, no podľa jej hlasu okamžite spoznal, že to tak nie je.

„Si stále ešte v obchode?“ opýtala sa. A kým jej stihol odpovedať: „Bola tam?“

„Nie,“ odvetil Frederik. „Nebola.“

„Kde teda je?“

„To neviem.“

„Zájdí k Rebecke.“

„Rebecka je v obchode,“ vysvetlil Frederik. „Upokoj sa,“ dodal, keď sa Nora rozplakala. „Určite je na ceste domov. Poobzerám sa po nej po ceste.“

„Musíš ju priviesť domov,“ vzlykala Nora. „Dopekla, musíš ju okamžite priviesť domov, Frederik.“

2

Charlie sa zobudila už o siedmej. Po párty sa jej vždy spalo zle, obzvlášť v cudzej posteli. Pozrela na muža vedľa seba. Asi sa volá Martin. Ako mu povedala, že sa volá ona? Maria? Magdaléna? Vždy, keď sa v bare zoznámila s nejakým mužom, povedala mu falošné meno. Meno aj povolanie. Hlavne preto, aby ich neskôr nenapadlo vyhľadať si ju, ale tiež preto, že ju nič nedokázalo otráviť viac ako vtipy o putách a ženách v uniformách. Charlie mala totiž problém (jeden z mnohých), že sa veľmi rýchlo začala nudiť.

Ten Martin za ňou v každom prípade prišiel a opýtal sa jej, prečo sedí sama pri bare. Na odpoveď nečakal a hneď ju pozval na drink a potom na ďalší, a keď bar zavreli, pokračovali uňho doma. *Nie je typom muža, čo ide hneď prvý večer k niekomu domov*, tvrdil, keď sa snažil trafiť kľúč do zámky dverí svojho bytu. Na to Charlie odpovedala, že ona je. Ona je presne ten typ ženy, čo ide k niekomu domov hneď prvý večer. Martin sa zasmial a vyhlásil, že sa mu dievčatá s takým zmyslom pre humor veľmi páčia. Charlie nemala to srdce povedať mu, že to žiaden vtip nebol.

Opatrne si sadla. V hlave jej trešťalo. *Musím ísť domov*, pomyslela si. Musím nájsť svoje šaty a vyraziť domov.

Jej šaty ležali v kuchyni na podlahe. Hľadaním nohavičiek sa neobťažovala. Bola už skoro na chodbe, keď neúmyselne šliapla na hračku, ktorá začala hlasno vyhrávať *Mary had a little lamb*. „Dopekla,“ zašepkala. „Kurva.“ Počula, ako sa Martin v spálni obrátil na posteli. Rýchlo došla na koniec chodby, schytila topánky, otvorila dvere a rozbehla sa dole schodmi.

Vyšla dvojitémi vstupnými dverami von, nepripravená na svetlo, ktoré ju oslepilo. Chvíľu jej trvalo, kým sa spamätala a uvedomila

si, kde presne je. Štokholm, štvrť Östermalm, Lodiarska ulica. Taxíkom bude doma o päť minút. Rozhliadla sa, ale žiaden taxík nevidela, a tak vyrazila pešo.

O dva bloky ďalej jej zavolał Challe.

„Išla si si zabehať?“ opýtal sa.

„Jasné, snažím sa predsa žiť zdravo. Si v práci?“

„Áno. Aj tak vstávam so spĺpkami, takže pokojne môžem ísť do kanclu takto skoro ráno.“

Charlie sa usmiala. Čo sa týkalo pracovnej morálky, ona a jej šéf na tom boli úplne rovnako. V iných oblastiach boli veľmi odlišní, ale Challe – na rozdiel od istých starších kolegov – o jej profesionálnych schopnostiach nikdy nepochyboval, aj keď to pred ostatnými nedával najavo. Zakaždým zúrila, že sa jej nezastal, keď si ju pre nízky vek alebo pohlavie niekto doberal. Napriek tomu jej lichotilo, že za zatvorenými dverami ju Challe označoval za svoju najšikovnejšiu vyšetrovatelku.

K Národnému operačnému útvaru Charlie nastúpila pred dvoma rokmi. Zo začiatku to bolo ťažké. Počas štúdia počúvala o nadradenom postavení mužov v zbore plnom desivých historiek, ale nikdy si skutočne neuvedomila, aký rozšírený problém to je. Žargón, posmešky a hneď, ako sa ohradila, aj narážky na premenštruačný syndróm. Väčšina jej kolegov v NOÚ bola v strednom veku a už celé desiatky rokov si kryli chrbty. Hneď prvý deň sa ukázalo, že nemajú vôbec radosť z toho, že ich novým kolegom má byť nejaká hus a rozhodne nie na pozícií, na ktorú nastupovala Charlie. Jeden dokonca otvorene vyhlásil, že ženu nad sebou toleruje jedine v posteli. Bolo úplne jedno, že má Charlie za sebou bleskovú kariéru a že na policajnú akadémiu nastúpila už s bakalárskym titulom z psychológie. *Kedy to vlastne vôbec stihla?* opýtal sa jej jeden kolega, keď k Útvaru nastúpila. *Ako stihla ešte pred nástupom na policajnú akadémiu vyštudovať trojročný odbor?*